

A Pannonhalmi Főapátság Máriaremete–Hidegkúti
ÖKUMENIKUS ÁLTALÁNOS ISKOLÁJA
ÉS AZ ISKOLASZÉK ŐSZI ÖSSZETARTÁSA

2025. augusztus 25 – 27.

Andocs, Bárdudvarnok

Kedves Pedagógusok!

Nagy örömmel köszöntünk Benneteket a nyári pihenés után! Bízunk benne, hogy mindannyian feltöltődve, új élményekkel tértek vissza az új tanévre, telve várakozással és tervekkel. Ehhez keresünk erőt és inspirációt a következő három napban.

Andocs nyugalma és hagyományai segítenek elcsendesedni, Bárdudvarnok erdei és dombjai pedig megnyitják bennünk a szabadság érzését. Ez a két helyszín egyszerre ad békét és lendületet – ahogy a pedagógus munkájának is része mindkettő.

Együttlétünknek az is célja, hogy újra megtapasztaljuk az összetartozás erejét, hiszen az iskolát nem a falak, hanem a benne élő közösség tartja össze, s mindannyian tudjuk: a gyerekek is akkor kapják a legtöbbet, ha mi is erőt tudunk meríteni egymásból.

Andocs templomának csendje és Bárdudvarnok tájának szépsége különleges keretet ad mindennek. Segít rátekintenünk a munkánkra a maga teljességében: a hivatásra, az emberi kapcsolatokra, Isten szeretetére. Kívánjuk, hogy mindenki új gondolatokkal, ötletekkel és élményekkel térhessen innen haza!

Szeretettel:

az Iskolaszék csapata és az ökus szülők közössége

PROGRAMTERV

Indulás: augusztus 25-én hétfőn 9.00-kor külön busszal az ÖKU elől

Visszaindulás: augusztus 27-én szerdán 16.00-kor

Helyszín: Andocs, majd Bárdudvarnok, Porta Pacis

<http://portapacis.hu/hathazak/>

2025. AUGUSZTUS 25. HÉTFŐ

9.00 – 11.00 Utazás Andocsra

11.30 Elmélkedés Nyéky Kálmán atyával

13.00 Ebéd

14.00 Séta: bazilika, Mária-ruhák

15.00 Beszélgetés Nyéky Kálmán atyával

16.00 – 17.00 Utazás Bárdudvarnokra

18.00 Vacsora

18.30 Tábortűz, társasozás

2025. AUGUSZTUS 26. KEDD

7.55 Reggeli ima, reggeli

9.00 – 12.30 Stratégia - Székely András

13.00 Ebéd

14.00 Séta, sport, pihenés

15.00 Világosi Krisztián atya elmélkedése

16.30 Gyónási lehetőség

18.00 Vacsora

19.00 Sétáló ima, utána teaház, tábortűz

2025. AUGUSZTUS 27. SZERDA

8.00 Szentmise

9.00 Reggeli

10.00 - 11.30 Stratégia lezárás – Székely András

12.30 Könnyű ebéd, utána indulás haza

Az andocsi búcsújáróhely

Az andocsi Nagyboldogasszony bazilika Somogy vármegye műemléke, az egyik legismertebb magyar katolikus búcsújáróhely. Évente számos búcsút tartanak, 2010-ben megkapta az Örökségünk – Somogyország Kincse elismerést is. Szentélye 15. századi, gótikus, de a templom nagyobb része és a hozzá tartozó kolostor a 18. század első felében készült el.

Andocs már a tatárjárás előtt lakott hely, az 1332-37. évi pápai tizedjegyzékben is szerepel, amikor már plébániája volt. 1390-ben Andach a neve. A török uralom idején a lakosságot a papi teendőket végző laikusok, a licenciátusok tartották meg a katolikus hitben.

A magyar történelemnek egy nehéz korszakában kezdődik az andocsi kegyhely története. Jakusich György veszprémi püspök kezdeményezésére indult meg az egyházmegye somogyi részén 1640-ben, a török hódoltság idején az andocsi misszió, amelyet 1686-ig a jezsuita atyák tartottak fenn. A jezsuita atyák Pécs török uralom alól való felszabadítása után végleg elhagyták Andocsot. Az akkor már ismert, látogatott búcsújáróhely harminc éven keresztül gondozók nélkül maradt. Gróf Volkra Ottó János veszprémi püspök 1716-ban Andocsra hívta a ferenceseket. Az

építendő új kolostor alapkövét 1725. május 8-án tették le nagy néptömeg előtt. Ez a kolostoregyüttes, amit ma is láthatunk, barokk stílusban épült. 1739-ben tették le az új templom alapkövét: barokk stílusban épült a gótikus kegykápolnához,

amely a szentély lett. 1746-ban a kegykápolna régi, szüette gótikus oltárát lebontották, és helyére Zichy Ádám a mostani díszes barokk oltárt építtette. A templom ünnepélyes felszentelésére 1747. december 17-én került sor, amit Padányi Bíró Márton veszprémi megyéspüspök végzett. A templom védőszentje a mennybe felvett Istenanya. Főbúcsúja augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén van.

Az andocsi kápolna már a török hódoltság idején, de különösen 1665-től látogatott búcsújáróhely. A ferences atyák Andocsra költözésével a régi hagyomány feléledt, és rövid idő alatt az egész vidék lelki központja lett. A kolostoregyüttes és a templom felépítésével a búcsújárás követelményeinek

is eleget tudott tenni. Mária-ünnepeken, Szent Ferenc és Szent Antal ünnepén ezrével keresték fel a hívek a kegyhelyet. Egy 1929-ben kiadott ismertető 13 búcsúnapot sorol fel, áldozócsütörtöktől Magyarok Nagyasszonya ünnepéig. A trianoni békeszerződést követően a ferences rendtartomány új novíciusháza az andocsi kolostorban működött egészen 1948-ig.

Érdeemes megnézni a **Mária-ruhák múzeumát** is. A kegyszobrokat 1747 óta öltöztetik. Az első palástot Széchenyi Katalin grófnő ajándékozta a kegyszobornak, utána sokan követték példáját. 2000 novemberében 240 ruhája volt a kegyszobornak. Ezeket a Mária-ruhák múzeumában tárolják. A ruhák mind fogadalmi tárgyak, ajándékok. Sok népművészeti munka van közöttük. Található itt az Egyesült Államokból, Venezuelából, sőt, Kínából való is, amely buddhista templomi ruha volt, s itthon szabták át a kegyszobor méretére. Egy-egy ruha két hétig van a kegyszobron. Színük a liturgia színeihez alkalmazkodik. A kegyszobor öltöztetése péntek délelőtt van.

Az andocsi plébániatemplom a kolostorral együtt a Dunántúl legszebb ferences egyházi épületegyüttese. Az Istent kereső emberek, a plébánia hívei mellett, messzi vidékről több mint három évszázad óta, nagy tömegben keresik fel a templomot.

Forrás: Szabó Imre: Andocs búcsújáróhely története

<https://andocsiszuzanya-hu.webnode.page/>

Hiszünk egymásban, vigyázunk egymásra és szeretjük egymást

*2025. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén **Michael Wallace Banach** érsek, magyarországi apostoli nuncius mutatott be búcsúi szentmisét az andocsi Nagyboldogasszony-bazilika kertjében. Az alábbiakban prédikációjából idézünk.*

„A sorsunk nem az, hogy szemben álljunk egymással. Ez nem egy féktelen verseny. Sorsunk nem abban rejlik, hogy elpusztítsuk mindazt a jót, amit ez a világ az idők kezdete óta képviselt, amikor Isten megteremtette. Vannak olyan emberek, akik követik Jézust, követik a szívüket, az emberiség jóságát, felismerik azt, abból élnek, általa munkálkodnak, akik gyakran vétkeznek, elesnek és problémáik vannak, de azért visszatérnek, mert Isten megbocsátása ilyen nagy és teljes. Így ma magunkat is ünnepeljük. Nem a verseny nagyságát ünnepeljük, vagy azt, hogy ki nyeri a játékot, hanem az emberiség nagyságát. Az a nagyság, hogy az ember mindennek ellenére visszatérhet a hithez, nemcsak az Istenben való hithez, hanem a másokba vetett hithez is, ahhoz a hithez, hogy bármi is történjen, Isten nagy ajándékának köszönhetően legyőzhetjük azt, s ami azt jelenti, hogy hiszünk egymásban, vigyázunk egymásra és szeretjük egymást.

Nem számít, hányszor látunk mindent tönkremenni és kiüresedni, s minden ostobaságot, mely minden ember életét nap mint nap átszövi. Teljesen meg vagyunk győződve arról, hogy az emberiséget Isten teremtette, s nemcsak most, nemcsak a mai napra, nem azért, hogy olyan dolgokat keressen, amelyek nem érik meg az idejüket és erőfeszítéseinket, hanem **mert itt maga Isten adja nekünk az életet.** S ez az élet azt jelenti, hogy megtanulunk szeretni és törődni egymással, megtanulunk megbocsátani, kedvességgel kezelni a haragot, szembenézni a kétségbeeséssel, azáltal a mély és tartós remény által, hogy Isten akarata végül beteljesedik.

Így **minden apró dolog, amit teszünk és minden erőfeszítésünk példa a világnak,** hogy Isten köztünk van, itt van, s hogy Jézus nem hiába halt meg.”

Forrás: <https://www.magyarKurir.hu/hirek/-nezz-mariara-nunciusi-latogatas-andocson>

A vasárnap a föltámadás napja, a mi napunk

Beszélgetés Dr. Nyéky Kálmánnal, az andocsi bazilika plébánosával

Szent II. János Pál pápa 1998 pünkösdjére írta meg apostoli levelét Dies Domini címmel a vasárnap megszenteléséről. Az írásnak ma, negyedszázaddal később is komoly üzenete van a hívő ember számára, talán még inkább, mint a keletkezésének idején.

„Ne féljetez időtöket Krisztusnak szentelni!” – buzdította a szentéletű pápa az Egyház tagjait. Ezzel felhívta a figyelmünket arra, hogy az Úr napja nem pusztán egy kötelező ünnep, hanem Krisztus szeretetének ajándéka. Miben láthatjuk meg ennek valódi értékét?

Az Istennel való találkozás olyan örömet adhat az embernek, amit nem tud magában tartani. Az emmauszi tanítványok jutnak eszembe. Amikor felfedezik Jézus jelenlétét a kenyértörésnél, akkor minden nehézség ellenére, amit az éjszakai gyalogos utazás jelentett, egyből a többiekhez sietnek, hogy elmondják nekik: Mi láttuk az Urat! A vasárnap a feltámadott Jézus Krisztussal való találkozás napja, és ahogyan Szent II. János Pál pápa fogalmaz, az Egyház egy menyasszony, aki várja az ő isteni jegyesét, miközben észleli az új ég és az új föld örömét: „Az Egyház ugyanis vasárnapról vasárnapra halad előre az Úr utolsó napja, a vég nélküli vasárnap felé.”

Nem kérdés, hogy a menyasszony igyekszik ott lenni, amikor a vőlegény érkezik. Lehet, hogy sokáig tolláskodik, lehet, hogy egy kicsit várni kell rá, de egy belső vágy mozgatja, hogy ott legyen. Ezt a vágyat felszíthatjuk a szívünkben mi is, hogy megérezzük Isten szeretetét, amely arra is képes volt, hogy az életét adja értünk.

A 21. század embere könnyen kerülhet olyan helyzetbe, hogy vasárnap is dolgoznia kell, sokan pedig az egész hetes fáradtságot szeretnék kipihenni ezen a napon. Miért nem elég az, amire gyakran szoktak hivatkozni: „Imádkozunk ezen a napon ott, ahol vagyunk”?

Azt hiszem, hogy a Covid kapcsán egy kicsit elkényelmesedtünk. Azt gondoltuk, hogy otthon is részt tudunk venni a szentmisén, vagy elég, hogyha YouTube-on meghallgatjuk azt. Ezzel szemben, amikor személyesen vagyunk jelen, akkor lehetőségünk van arra, hogy a részvételünkkel hassunk magára a liturgiára is. Egyrészt a válaszokkal, amiket mondunk, másrészt azzal, hogy együtt éneklünk. Amikor rátekintünk a papra és arra, ahogyan ő a misét mondja, szinte összekapcsolódunk vele. A mi imáinkat a felajánlási adományainkkal együtt ő felajánlja.

Volt alkalmam arra, hogy online tanítsak a Covid idején. Elméletileg a diákok ugyanazt az előadást hallják, gyakorlatilag azonban azt kell mondjam, hogy egyáltalán nem ugyanaz zajlott le. Mégpedig azért nem, mert bár a diákoknak lett volna lehetőségük bekapcsolódni kamerával is, én csak kis fehér karikákat láttam a képernyőn, és így nem tudtam a szemükbe nézni. Akkor éreztem, hogy ez mekkora különbség. Így amikor megszólítottunk valakit, sokkal nehezebben tud válaszolni is. Amikor az osztályban vagy egy előadóteremben együtt vagyunk és egymás szemébe nézünk és egymásnak kérdéseket teszünk föl, akkor valódi dialógus tud kialakulni.

Az apostoli levél szépen utal a menyegzős lakomára, amit Isten készít nekünk, amikor a szentmise két részét így nevezi: az „Ige asztala” és „Krisztus Testének asztala”. Hogyan készülhetünk az ünnepre?

Vasárnap az Ige asztalánál és az Élet kenyere asztalánál jövünk össze a szentmisén. Ez a két rész az, amin keresztül találkozunk a Föltámadottal. Isten igéjét hallgatjuk és az ahhoz kapcsolódó homíliát, szentbeszédet, ami vasárnap sosem maradhat el. Fokozni kell az emberekben „az éhséget az Úr szavának hallgatására”, ahogy Ámosz próféta mondja. Erre biztos, hogy készülni kell. Nagy a felelőssége az igehirdetőnek. Jó gyakorlat lehet, ha néhány hívővel akár hétköznapi találkozót szervezünk, ahol átbeszéljük a következő vasárnapi igerészeket. A gyermekekkel való átbeszélése az adott ünnepeknek vagy evangéliumi szakaszoknak szintén nagyon gyümölcsöző lehet. Annak idején ezért készítettük az „Engedjétek hozzám...” című [bábfilm sorozatot](#), ahol Riska és Csibe segítettek jobban megérteni a vasárnapot vagy a szentek történeteit.

A szentmise másik része Krisztus Testének asztala. Ünnepi hangulatú összejövetelekről szól az apostoli levél, amit azt hiszem, akkor tudunk igazán megérteni, ha már voltunk olyan közösségben, ahol mindenki bekapcsolódott az éneklésbe és együtt mondták a liturgikus válaszokat. A hálaadás összekapcsolódik az örömmel, ami felemeli szívünket. Isten pedig kiüresíti magát, leszáll hozzánk, és ezzel alázatra tanít minket. Krisztus is „megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig”, ahogy a Filippi levél is mondja (Fil 2,8).

Hogyan vehetnek részt minél teljesebben a kisgyermekes családok a szentmisén?

Nagyon fontos lenne, hogy a gyerekek úgy nőjenek fel, hogy kiskoruktól kezdve ott vannak a szentmisén, ugyanakkor szükség lenne olyan terekre, ahol a gyermekekkel gond nélkül lehet jelen lenni. A 3 évesnél kisebb gyerekek aligha fognak csendben maradni egy órán keresztül, tehát jó lenne egy számukra kialakított, akár hangszigetelt, de üvegfallal elválasztott rész a templomainkban. Az újabb építésű templomokban ez már szinte magától értetődő követelmény lehet. Máshol egy folyosón van kihangosítva a szertartás, és így van lehetőség arra, hogy a szülők ott részt vegyenek a szentmisén és ők is részesülhessenek az Eucharishtiában. Vagy akár egy külön terem legyen, ahol kivetítéssel oldják meg a részvételüket és aztán bekapcsolódhatnak a szentáldozásba.

Kicsit idősebb gyermekeknél – 3 és 8 év között – nekem nagyon bevált az, amikor gyermek igeliturgiát tartottunk katekétákkal, hitoktatókkal vagy akár családapákkal, család-anyákkal. A gyermekek kivonultak a közösségből az olvasmányok, illetve a prédikáció ideje alatt és nekik saját igeliturgiát tartottak, majd ennek a végén egy kis mécsessel a kezükben tértek vissza a

szentmise liturgikus terébe, amit ezután letettek az oltár elé, egyfajta gyermek felajánlási körmenet részeként. Az áldozati részen már ők is jelen voltak, és volt lehetőségük például arra is, hogy az átváltoztatásnál kitérdeljenek az oltár köré, kaptak egy kis csengőt, és a ministránsokkal együtt ők is csengettek az úrfelmutatás alatt.

Érdekes gyakorlat volt, amit egy alkalommal egy gyermek igeliturgia végén láttam, ahol ugyancsak néhány gyermek volt, akik kimentek erre. Amikor azonban visszajöttek, egy különleges gyertyát hoztak a kezükben: egy úszó gyertyát, amit egy tál víz tetejére helyeztek az oltár előtt. A gyermekekben ébren tartani a hitet a hosszú liturgia alatt valóban olyan, mint amikor a víz tetejére helyezzük a kis égő mécseseket.

A gyermekek megáldása kapcsán az egyes egyházmegyékben különböző szokások vannak. Van, ahol az áldásért a szentáldozáskor a szülőkkel együtt jönnek ki a gyerekek, máshol azt kérik, hogy csak a szentmise végén jöjjenek. Azt hiszem, hogy az áldás gyakorlata szintén nagyon üdvös tud lenni a gyermekek számára, ez is egy olyan lépés, amitől számukra egyértelmű lehet, hogy van helyük a liturgiában. Olyan szép, amikor a keresztelési szertartásban kis keresztet rajzolunk a keresztelendő homlokára, az erre való emlékezés is megjelenhet az áldásban, akár a szentmise végén is.

Természetesen azt is el tudom képzelni, hogy legyenek olyan prédikációk, gyermekmisék, amik kifejezetten nekik szólnak. Annak idején mi olyat is csináltunk, hogy a szentmisék előtt báboztunk a gyerekeknek a sekrestyében és azt hiszem, ez is sokakra hatott. Később táborokban báboztunk, onnan hívtak meg bennünket a televízióba, és ebből születtek végül a bábfilmjeink.

Az Újraépítve című könyv, amelynek hazai apostola vagy, külön fejezetet szentel a szentmisék zenei szolgálatának. Milyen szempontokat érdemes figyelembe venni?

Az Újraépítve könyvben a szerzők azt írják, hogy a zene az a víz, amelynek a hátán vitorlázik az élmény. Biztos, hogy a szertartásokon a zene sokkal hatékonyabban érintheti meg az emberek szívét, mint bármi más – jó értelemben, de sajnos akár még rossz értelemben is. Úgy tűnik, hogy Isten népe sokat énekelt, és biztosak lehetünk benne, hogy Jézus is énekelt, bár nem maradtak fönnt azok a dallamok. Azt is olvashatjuk a Szentírásban, hogy az apostolokkal elénekelték a zsoltárokat. A zsoltáros azt írja, hogy „Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!” (Zsolt 100,2).

Az utolsó vacsora sem valószínű, hogy csendes mise volt, hanem az apostolok énekeltek Jézussal a halála előtt. Valahogy föl kellene fakadnia a szívünkben ennek a zenének mind a szertartásokon, mind azt követően. Jó lenne, ha a liturgiában mindig lenne egy ív a zenében, ami a szertartás ívével összecseng. Egy pillanatra még a csend fontosságát is hangsúlyoznám: Isten jelenlétét a csendben tudjuk a legmélyebben meg tapasztalni, és az ének pontosan erre a csendre vezet el bennünket.

A pápa felszólít bennünket az evangelizációra is, hogy jelenlétünkkel tanúságot tegyünk és meghívjuk a szentmisére azokat, akik még távolabb vannak ettől a misztériumtól.

XVI. Benedek pápa még bíboros korában úgy fogalmazott, hogy mustármag közösségekre van szükség, és azt hiszem, hogy ezek a megújulások ma még ilyen mustármag módjára vannak jelen. De fontos hinnünk abban, hogy ezek a kicsiny kezdeményezések képesek lehetnek megújítani az Egyházat, hogy válaszolni tudjon a mai kor kihívásaira és ahogyan a zsinat fogalmaz, az „idők jeleire”. Az Egyház ott van az emberekkel akkor is, amikor nehézségeket tapasztalnak meg az igazságosság és a béke előmozdításában. A közös ünneplés a szentmisében, az Ige és az Eucharisztia asztalánál éppen ezt az áhított békét és a világ megújulását hozhatja el számunkra.

Részletek Korom Katalin interjújából.

Forrás: <https://csaladegyhaz.hu/a-vasarnap-a-foltamadas-napja-a-mi-napunk/>

Fotók: Magyar Kurir

Porta Pacis Lelkigyakorlatos ház és Konferenciaközpont, Bárdudvarnok

A Porta Pacist a Szent Benedek Rendi Nővérek építették, eredetileg a bencés nővérek monostoraként üzemelt. A rendház vezetője és építtetője Váli Erzsébet Ancilla OSB nővér volt. Az épület finn tervek alapján, Finnországból érkezett fenyőfából készült. Az építkezést erdélyi mesterek végezték. A ház érdekessége, hogy kívülről a fából készült falak le vannak festve, de belül eredeti natúr állapotban hagyták. Ez rendkívüli eleganciát kölcsönöz a belső térnek, hiszen az évek folyamán a fa természetes folyamatok révén megérett, az illata 1994 óta sem tudott elillanni.

A rendházat 1994. október 2-án szentelte fel Balás Béla megyéspüspök. Házuk neve eredetileg is Porta Pacis volt. Ancilla nővér körül nem jött létre közösség. 2011 nyarán egészségi állapotára hivatkozva visszavonult Pannonhalmára, az épületet pedig átadta a Kaposvári Egyházmegyének száz évre, használatra. A nővér kérése az volt, hogy a monostor neve maradjon a régi, és a továbbiakban lelkigyakorlatos házként üzemeljen. 2011-ben Balás Béla megyéspüspök a lelkigyakorlatos igazgatását, Világos Krisztián atyára bízta.

A komplexum 2022-ben bővült egy diákszállóval, konferenciaközponttal, apartmanházakkal és bárdudvarnoki Baráthegy lankáin kialakított remeteséggel.

További információk: <https://portapacis.hu/>

A végeesség a végtelenre figyelmeztet

Beszélgetés Világosi Krisztián atyával

SZÖVEG: MESZLENY ZITA, FOTÓ: HÖLVÉNYI KRISTÓF FORRÁS: MAGYAR KRÓNICA

<https://kronika.hu/cikk/a-vegesseg-a-vegtelenre-figyelmeztet/>

Nem is hit, sokkal inkább bizonyosság az, ami belőle árad. S talán pont ez az oka, hogy minden feladatában a helyén érzi magát. Egyforma odaadással beszél a Kaposvári Egyházmegye vagyonának kezeléséről, a plébánosi, lelkipásztori munkájáról és a rászorulóknak segítségéről is. Világos Krisztián atyával falujában, Bárdudvarnokon, azon belül Kaposszentbenedeken, annak is a legszélén, a szintén az ő irányítása alatt működő Porta Pacis Lelkigyakorlatos Házban beszélgetünk.

Tulajdonképpen mi pontosan ez a hely?

A házat az ötvenes években, a szerzetesrendek feloszlatása után emigráló Ancilla nővér építette adományokból, mikor a kilencvenes években hazatért, hogy újjáélessze a bencés rend női ágát. Küldetéséhez több mint hetven helyszínt nézett meg, míg végül rátalált Kaposszentbenedekre. A nővér az évek során beleszövetesedett a falu életébe, de küldetésével egyedül maradt. Mikor aztán betegsége miatt el kellett hagynia a helyet, a Kaposvári Egyházmegyére hagyta az épületet azzal a kikötéssel, hogy bármi lesz is vele, lelkigyakorlatos célokat szolgáljon. Ez 2011-ben történt, abban az évben, mikor engem szenteltek, és meg is bíztak a hely újjáélesztésével és vezetésével.

Örült a felkérésnek?

Nem mondom, hogy nem voltak kérdőjeleim, mikor az első télen fűtés híján egy hősugárzó mellett kuporogtam, de nagyon jólesett a bizalom. Addig Kaposváron, a püspökségen egy földszinti kis lakásban éltem, ahová még a nap sem süttött be, igazán felszabadító volt onnan megérkezni a hat és fél hektáros birtokra. Természetközeli figura vagyok, úgy éreztem, ez a feladat rám lett szabva.

Lelkigyakorlatos központok általában olyan helyen jönnek létre, ahol erős a vallásos hagyomány vagy az élő egyházi közösség. Itt, ahol a kívülálló a semmi közepén érezheti magát, látszólag egyikre sem támaszkodhatott. Miben bízott, miért találnak majd ide a látogatók?

Számomra ez a világ közepe, ráadásul nem igaz, hogy nincs itt szellemi erőter. Kaposszentbenedeken egykor premontrei monostor állt, a település egy másik részén, Kaposdán található a máltai kereszt, jelezve, hogy voltak erre johanniták is. De én a balatoni „Zimmer Feri” világában nőttem fel, még nem volt vakolat a házunkon, amikor már nálunk nyaraltak a farmotoros Škodával érkező keletnémetek, aztán egy időre engem is beszippantott a vendéglátás, így értem a kérdést. Úgy tűnhet, nem tudunk itt mást felmutatni, mint fűt, fát, lombot, virágot. Ám az ember azért csak bele van teremtve a természetbe, szorosan kötődik hozzá, hiszen egyszerre alkotja szellem és anyag. Nem véletlen, hogy aki a természet közelében él, az hoz magával valami-féle természetes hitet. Ha valaki bemegy a kápolnánk csendjébe, ezt a természetes Isten-közelséget tapasztalja meg. Azt, hogy az Isten itt van. Ez az, amit adni tudunk, és amit szerintem Kaposvár is adni tud. Nekem az ottani székesegyházból van az első ezzel párhuzamos élményem.

Elmeséli?

Tizennégy éves lehettem, amikor egyedül utaztam Balatonról Kaposvárra. Ahogy beléptem a gyertyák által összekormozott, koszos ólomüveg ablakú székesegyházba, az volt az élményem, hogy jó az Isten. Érdekes módon bő húsz évvel később az én feladatom lett a templom felújításának menedzselése. Amikor leültünk a tervezőcsapattal, elmeséltem ezt az emlékemet, és azt kértem, olyan legyen a felújított épület, hogy a betérőben ugyanez fogalmazódjon meg. Ez itt Bárdudvarnokon teljesen más hely és közeg, mégis újra és újra azt érzem, mint akkor, gyerekként. És nem csak én, tömegek fogalmazzák meg ezt.

Hogyan tud üzeni egy tér?

Van, amikor az ember úgy érzi, hogy Isten tenyerének a közepén él azáltal, ahogyan a tér és azon keresztül Isten megöleli. Van, aki ezt energiaként értelmezi, de nem energia, mert ez nem valami, hanem valaki.

A név ennek az élménynek a hatására lett Porta Pacis, azaz a béke kapuja?

Nem, ezt még Ancilla nővér adta, és kikötötte, hogy tartsuk meg, de valamelyest egybecseng ezzel a tapasztalattal.

Manapság egyre többen szeretnék kiszakadni a hétköznapi nyüzsgéséből. De valójában megteszik ezt a lépést a zajból a csöndbe, vagy mindez legtöbbször csak vágy marad?

A ház hétvégéi másfél évre előre tele vannak. Mégis tapasztalom, hogy sokaknak nehezükre esik az elcsendesülés. Kutatók azt mondják, hogy az emberi agy egyik

leghasznosabb tevékenysége a bambulás. Akkor kerülnek a helyükre a dolgok, akkor éri utol a lélek a testet. Mi ezt azonban értéktelen időnek gondoljuk, mert azt hisszük, akkor számítunk, ha minél több információt befogadunk, ha megértjük a világot, az összefüggéseket, és felfejtjük a titkokat. A végén mégis szenvedünk attól, hogy nem tudunk két lábbal a földön állni, minden olyan ingatagnak tűnik, és egy pillanat alatt elveszítjük a talpunk alól a talajt. Lehet, hogy többre mennénk azzal, ha többet bambulnánk. Ha szentül bambulnánk. Ha ugyanis a dolgok a helyükön vannak bennünk, akkor vagyunk igazán stabilak és kiegyensúlyozottak. Na, itt van hely és idő arra, hogy helyükre kerüljenek a dolgok. Ráadásul azzal tegyük helyükre őket, aki azt mondja magáról, hogy ő a szeretet. Az ember pedig mégiscsak szeretni született erre a földre.

Az emberek intellektuálisan is éhesek a kereszténységre. Nem csoda, hiszen tizennégy éves korukban véget ér a hitoktatás, és nem kapnak a kereszténységen keresztül valós válaszokat az életük kérdéseire, maximum a vasárnapi prédikációban, de annak nem ez a

feladata. Ezért szerveztem Szentlélek-szemináriumokat a falubelieknek. Itt megélhetik a hitüket, megismerhetik az egyház tanítását, és feltehetik a kérdéseiket. Ez létrehoz egy közös alapot, amire lehet építeni, a képzést elvégzők pedig aztán a közösség kemény magjává is válnak. Nem mondom azt, hogy ez a magyar katolikus egyházban az egyetlen boldog sziget, de ez itt egy boldog sziget.

Önben hogyan kerültek helyükre a dolgok, miként választotta végül a vendéglátás helyett a papságot?

Balatonfenyvesen születtem, az ottani templomba jártam, aztán mikor meghalt a kántor néni, és már jó régóta csend volt a miséken, a plébános, Ify Géza, mivel zongoráztam, megkért engem, hogy lépjek a helyébe. Ez nagy hatással volt rám, de a papság még eszembe sem jutott. Vendéglátást tanultam, és a karrierem ívelt is felfelé. Aztán elérkezett 2003. szeptember 19. Tizennyolc éves voltam, és dolgozni indultam a fehér kis Polskimmal. Égett a tűzeg a Balaton-parton, hatalmas füst volt, semmit nem lehetett látni, és hirtelen hátulról elkaszált egy nyerges vontató. Tűzoltók vágtak ki az

autóból, de valamilyen csoda folytán semmi bajom nem lett. Délután kántorként temetésre voltam hivatalos, a roncsoktól rögtön oda mentem, egy velem egykorú fiútól búcsúztak. Otthon döbbsentem rá, hogy ez az én temetésem is lehetett volna. Meggyőződésnéként hasított belém, hogy ha az Úristen megtartott, akkor terve van velem és az életemmel.

Itt jöhet talán a még nehezebb kérdés, hogy vajon mi is ez a terv.

Ez lassan bontakozott ki. Valamivel a baleset után bementem a balatonkeresztúri templomba, leültem a végébe, az oszlop mögé, és akkor éreztem egy hívást: „Gyere közelebb!” Odamentem az oltárhoz, ahol a lelkemben újra elhangzott ez a mondat. Akkor született meg bennem a gondolat, hogy esetleg papnak kellene mennem, és nagyon megijedtem...

Megijedt?

Igen, onnantól egy évig hordoztam magamban a gondolatot, és őrlődtem, anélkül, hogy bárkinek beszéltem volna róla. Aztán elmeséltem Ify Gézának a kínomat, hogy mi van, ha az Isten nem hív, és én megyek, vagy ha hív, de nem megyek. Ő erre azt válaszolta, hogy az első variáció a nehezebb ügy, de ha az Úrnak ez az akarata velem, akkor nem tudok akkora balek lenni, hogy máshogy alakuljanak a dolgok. Innentől még egy évet vártam, aztán jelentkeztem a szemináriumba. Akkor rátettem a kezemet az eke szarvára, és nem tekintettem hátra. Felszentelésem után Kaposvárra kerültem, és Balás Béla, vagy ahogy sokan ismerik, Beton atya, az akkori püspök rögtön maga mellé vett, majd a Porta Pacis vezetője lettem, Varga László püspök atya pedig kinevezett az egyházmegye vagyonkezelőjének.

Balás Béla atya, a kaposvári egyházmegye első püspöke szinte fogalommá vált többek között az itteni tevékenysége, az üldöztetések alatti elhivatott szolgálata és a Regnum Marianum ifjúsági közösségért végzett munkája okán. Milyen volt fiatal papként mellette dolgozni?

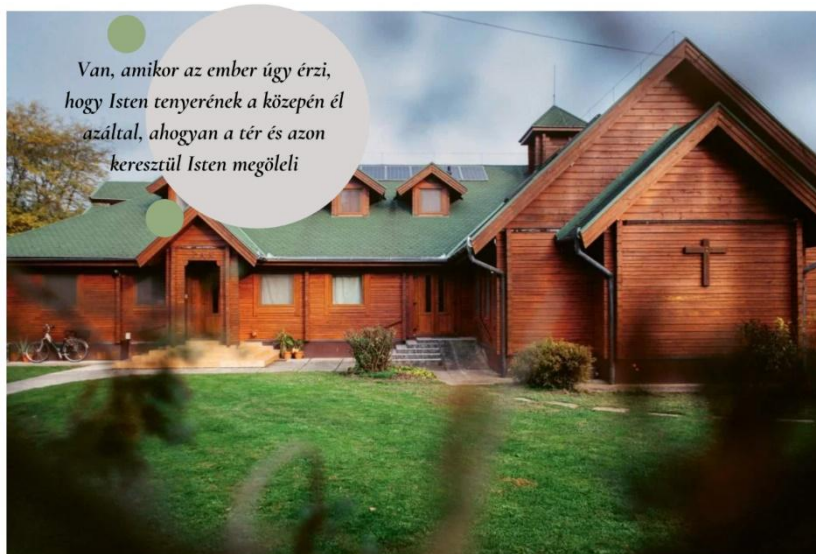
Nagykamaszként olvastam a templom faliújságán a megyébe papokat toborzó leveleit, amelyek hihetetlenül lelkesítőek voltak, és egy csupaszív emberről tanúskodtak; valósággal lenyűgözött. A faluból mégis egy távoli fehér főnöknek, egy tekintélyes, méltóságteljes és erős karakternek láttuk őt. Ha valahová belépett, ott megváltozott a légkör. Ezt máig Beton-jelenségnek hívom, nekem pedig megadatott, hogy belássak e jelenség mögé.

Mi az, amit egyértelműen tőle tanult?

Rengeteget utaztunk együtt, kísértem az útjaira, ő pedig tudatosan töltötte belém a tudást. Három dolog jut rögtön eszembe. Az első, hogy Isten akarata nem rajtunk kívül álló valami, hanem ott van bennünk. Mindaz, amit jó lelkiismerettel teszünk, és amihez megadja az eszközöket, az az ő akarata. A második, hogy miként lehet az atyaságot a legnemesebb értelemben megélni. A harmadik, a legfontosabb tanítása pedig: nincs olyan, hogy nem lehet tenni semmit. Papként akárhova sodor az élet, ez a gondolat vezet.

Bárdudvarnokra érkezve nemcsak a lelkigyakorlatos házról, hanem a körülötte lévő közösségről is gondoskodnia kellett. Ebben hogyan találta meg a helyét?

Innen 1983-ban ment el az utolsó helyben lakó plébános, mire idejöttem, már plébániaépület sem volt. Az első vasárnapi misén tizenegyen voltak. Itt a népegyházi világ már rég elpusztult, azon a katartikus nullaponton már túl volt a falu, mikor megjöttem. Mi már egy újjáéledő

időszakot élünk. Itt többet keresztelek, mint temetek, sok a fiatal család, az értelmiségi, mert Kaposvár agglomerációja vagyunk, folyamatosan nő a lakosság és a hívek száma is. Itt az a közel kilencven ember jár hétről hétre templomba, aki meggyőződésből jön, mert keresi Isten csodálatos akaratát az életében. Ez a közösség él. Nekem itt csupán az a dolgom, hogy pap legyek. A szentségek kiszolgáltatásán túl a tanúságtétel és a jelenlét a feladatom. A hogyanról van mondanivalóm.

Az egyházmegye vagyonkezelése, a lelkigyakorlatos ház vezetése és a plébánosi hivatás mellé több szociális ügyet is magára vállalt. Utóbbi kapott feladat vagy választott misszió?

Ötödéves kispapként Somos László helynök atyánál voltam lelkipásztori gyakorlaton, aki nemcsak kaposfői plébános, de az egyházmegye cigánypasztorációjáért is felel. Csodálatos ember, a szociális érzékenységem alapjait ő tette le. Nála értettem meg, hogy itt valamit tenni kell, és ugyebár olyan nincs, hogy nem lehet tenni semmit. Ennek mentén hoztuk létre a Jót (T)Enni Jó központot, ahonnan naponta viszünk ételt a rászorulóknak, illetve két évig vezettem a zselickislaki idősothont is, ami nagyon közel

állt hozzám. Sokan azt hiszik, hogy ez a munka reménytelen, én viszont úgy gondolom, épp ellenkezőleg. Ez a legszebb és legeredményesebb feladat a világon.

Milyen értelemben?

Azzal a bizonyossággal végezzük a munkánkat, hogy az életünk Isten teremtettségétől indul, és mikor beteljesedik, majd az Isten lesz minden mindenben – ahogy a Biblia mondja. Ha az otthonban az idős ágya mellett állva hisszük, hogy a betegek kenete csont nélkül juttatja majd őt a mennyek országának kellős közepébe, akkor a miénk a legsikeresebb munka. Nálunk nem ér véget élet a betegek szentsége nélkül. Mikor feladjuk a haldoklónak, az értelmet ad az előtte történt eseményeknek és a teljes gondozói munkának. Attól a pillanattól kezdve minden, ami addig a pontig vezet, sikertörténet. Tehát a mi munkánknak és minden mozdulatunknak óriási eredménye van. Mi oda a legtöbbet adni megyünk, amit ember a másiknak adhat, és a legtöbbet kapjuk, amit ember kaphat. Az idősek, a szenvedők, a kiszolgáltatottak mind lehetőséget adnak a szeretetre, nem érzelmi, hanem cselekvő értelemben. A Szentírás szerint majd nekünk fogják szegezni a kérdéseket: mikor éhes voltam, ennem adtál, mikor szomjas voltam, innom adtál, mikor ruhátlan voltam, felruháztál? Mi, a szociális szférában dolgozók ilyen szempontból kitüntetett helyzetben vagyunk, hogy mindezzel igennel felelhetünk. Akiknek gondját viseljük, tartják nekünk a létrát felfelé.

Ennek a hétköznapi realitása mégis az, hogy az ember betegeket, időseket ápol, akiktől végül búcsúznia kell. Lehet ezt hosszú távon bírni?

Nem ez a kérdés.

Hanem mi?

Az, hogy mi van a halál után. Én a mennyek országára nem

lehetőségként, hanem valóságként gondolok. Nekem ott 2003-ban ez olyan bizonyossággá vált, amit már nem kérdőjelezek meg. De az nem kérdés, hogy ebben ki lehet égni, el lehet fáradni, hogy megsiratjuk, aki elmegy, és évek múltán is emlegetjük. Na de a horizonton túl lehet látni.

A végesség a végtelenre figyelmeztet. A földön folyamatosan a végességgel találkozunk. De az embert megteremtő Isten keze munkájának egyik legtetterhetőbb nyoma az, hogy látjuk a végest. Mert honnét tudjuk megállapítani a végesről, hogy az véges? Onnét, hogy van fogalmunk a végtelenről.

Bőséggel megáldott város

Bemutatkozik a Kaposvári Református Egyházközség

A Kaposvári Református Egyházközség – amelynek területén három és félezer református él – a Dunántúl egyik legaktívabb nagy gyülekezete. Kaposvár az Esterházy családhoz tartozott, ők pedig nem engedték, hogy birtokaikon protestánsok telepedjenek le, ezért viszonylag későn alakult meg a református egyházközség. Első templomuk azonban néhány éven belül, 1888-ban felépült, majd 1905-re már ki is nőtték, és úgy döntöttek, új templomot építenek.

A régi épületet lebontották, a tégláját felhasználták az újhoz, így 1908-ban ismét templomot szentelhettek. Ekkor hangzott el a híressé vált mondat Tisza István gróftól: „Ez Magyarország legszebb református temploma”. A kaposváriak így tartják: volt olyan lelkészük, aki mindent megépített, és volt olyan is, aki mindezeket az épületeket teleprédikálta. Bizonyára ez vált bűnévé a második világháború utáni kommunista államvezetés, és az azt kiszolgáló egyházvezetés szemében. Az egyházközség 1990-től ismét birtokba vehette egykori ingatlanát, amely a következő évek során

ismét a gyülekezeti élet fontos terévé nőtte ki magát. A Presbitérium 1992 tavaszán iskolát alapított: a Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium eleinte a munkásörség központjában kapott helyet, majd a bővülő intézmény immár óvodai tagozattal 2015-ben költözött mai helyére. A városban Református Idősek Otthona és vendégház is létesült konferencia központtal. A gyülekezet 2019 júniusában hívta meg jelenlegi vezető lelkipásztorát, Dr. Petró Lászlót, aki arra a jövőre hívta a gyülekezetet, amelyben az élő Isten életet hozó kegyelmébe kell tenni intézményeinket, hiszen azok szolgálata révén tudja az Egyházközség is elvégezni küldetését. A lelkeszi szolgálatokat jelenleg három lelkipásztor végzi. Mellettük gyülekezeti munkás, hivatali munkatárs és hitoktató-tanítók tevékenykednek azért, hogy gyülekezeti életünk elevensége ne csak megmaradjon, hanem tovább is fejlődjön, és minden „ékesen és szép rendben” történjék.

SOLI DEO GLORIA!

Forrás: <https://refkaposvar.hu>, <https://reformatus.hu/egyhaziunk/hirek/boseggel-megaldott-varos/>

Testi-lelki gyógyulás Kaposváron

Szent Fausztina Irgalmasság Háza néven nyílt meg 2023 októberében Kaposváron az az egyedülálló, az egész ember gyógyulását, megújulását szolgáló intézmény. Varga László, a Kaposvári Egyházmegye főpásztora 1983-ban, egy évvel pappá szentelése után saját maga is megtapasztalta a Szentlélek ima által történő testi-lelki-szellemi gyógyítását. Jézus arra indította, hogy ossza meg életét a szegényekkel, ekkor fogadott be két fogyatékkal élő férfit a plébániájára, és gondozta őket. Püspöki jelmondatának mindössze egy szót választott: Irgalmasság. A megtört ostyában és a megtört emberben jelen lévő isteni irgalom vezette arra is, hogy püspökké szenteléskor vállalja, hogy létrehozza az irgalmasság házait, amelyek ezt minden ember számára megmutatják. Elindításához kellett egy csapat, akikkel évek óta együtt imádkoztak, és megtervezték, milyen legyen ez a ház. „Kellott egy hely, ahol

az egész ember gyógyulását szolgáljuk, testi, lelki, szellemi síkon egyszerre, különös tekintettel azokra, akik az Egyháztól vagy az egyháziaktól sebződtek meg, azért, hogy ki tudjanak engesztelődni az Egyházzal, és ne más vallásokban vagy hamis ideológiákban keressenek gyógyulást” – mondta Varga László atya a megnyitón.

Fontosnak tartották, hogy teret kapjon az intézményben az evangelizáció és az élet védelme; olyan helyet szerettek volna létrehozni, ahol, a Fausztina kávézó mellett, meghallgató szolgálat és befogadó közösség is várja a vendégeket. Az Irgalmasság Házának tevékenysége négy fő szolgálati ágra oszlik, ezek az EGÉSZségért Szolgálat, az evangelizációs szolgálat, a közösségépítés idősek klubjában és a Jubilate Imádság Háza, melynek célja, hogy a hét minden napján minden órában folyamatosan legyen szentségimádás. Az egyéni és csoportos foglalkozások szakmai stábjába tucatnyi szakemberből áll: pszichiáter szakorvos, tréner, gyógytornász, masszőr, pszichodráma asszisztens, coach, mentálhigiénés szakember, gyásztanácsadó, pszichológus, bibliaterapeuta és lelkigondozó.

Forrás: <https://www.magyarKurir.hu/hirek/ahol-irgalom-fogad-egyedulallo-testi-lelki-gyogyito-kozpontot-nyitott-kaposvari-egyhazmegye> További információ: <https://www.irgalmassaghaza.hu/>

Beköltözik a szívünkbe a remény

Az első Fazenda közösség Magyarországon

Tavaly nyáron nyitotta meg kapuit a Somogy megyei Csákányban a brazil alapítású, szenvedélybetegek rehabilitációját végző Fazenda da Esperança közösség első magyar háza, a Keresztelő Szent János Fazenda. A [Fazenda da Esperança](#) célja, hogy a mindennapokban a remény nagyköveteként tudjon jelen lenni, tettekre váltva az evangéliumot. A szervezet a perifériára szorult, függőségekkel küzdő, reményvesztett embertársaink számára kínál kiutat azáltal, hogy a Remény Farmján meg tapasztalhatják a szeretet, a közösség és a gyümölcsöző munka erejét. A Remény

Farmja önellátó, állattenyésztéssel és növénytermesztéssel foglalkozik. A közösség a saját háztartását vezeti, az önkéntesek és a felépülni vágyók együtt munkálkodnak. A farm felelőse koordinálja a mindennapi tevékenységet, a közösségi és a lelki programokat, valamint a felvételi folyamatot is.

A Fazenda módszertanának fundamentális eleme a lélek gyógyítása, mely elvezeti a bentlakókat a testi felépüléshez is. A spiritualitás mélységeiben a közösség tagjai felfedezhetik az élet értelmét, mely segít nekik talpra állni és újra teljes életet élni. A munka, mint pedagógiai eszköz megtanítja az közösség tagjait a felelősségteljes életre. A közösségért való tevékenykedés segít a bentlakóknak visszanyerni az önbecsülésüket és akaraterejüket, miközben leleményességre és talpraesett hozzáállásra tanítja őket. A terápiás közösségben megélt mindennapok megtanítják a bentlakókat egy olyan életmód folytatására, amely a tiszteletre, felelősségre és szolidaritásra épül. A közösség tagjai beépítik a testvériség értékeit az életükbe, ezáltal egy családi közeget biztosítanak mindenki számára. A ferences rend és a Fokoláre Mozgalom lelakiségéből táplálkozó, brazil alapítású közösség négy kontinens 22 országában ma már 173 fazendát működtet, köztük egyet immár Magyarországon.